

ADVERTIMENT

Aquest volúm havia d'aparèixer per celebrar els 70 anys del mestre. Encarregat de preparar-lo pels seus amics i deixebles, vaig obtenir la col·laboració de diversos filòlegs i la Universitat de Barcelona resolgué acollir la Miscel·lània en les seves publicacions. Els esdeveniments van impedir que l'obra sortís en aquell moment i en aquella forma. Ara és una publicació particular. Lluny de la pàtria l'homenatjat i l'organitzador, no caldrà perdre paraules descrivint la tenacitat i els esforços que s'han hagut de desplegar en la realització del projecte. Aquestes dificultats i les derivades de la Guerra Mundial hauran fet que la presentació sigui més modesta, però s'ha esmerçat tot el que calia per obtenir una impressió rigorosament correcta i amb tots els artificis tipogràfics útils per a la ciència del llenguatge ¹.

Tota la vida de Pompeu Fabra s'ha orientat cap a la consecució d'un objectiu avui plenament assolit: la fixació d'una llen-

¹ La notació fonètica adoptada és la que s'havia aprovat per a les publicacions del Departament de Llengües Modernes de la Universitat. Les diferències principals que la separen de la usada en el *Bulletí de Dialectologia Catalana* són les següents (el primer és el signe emprat ací; el segon, el de la dita revista; el tercer, el de l'ortografia corrent): $\text{ə} = \text{e} = \text{e}$ neutra; $\check{\text{c}} = \hat{\text{c}} = \text{tx}$; $\check{\text{g}} = \hat{\text{g}} = \text{tj}$; $\text{ŋ} = \text{n} = \text{n}$ de *fang*; $\check{\text{s}} = \text{e} = \text{x}$ darrera i etc.; $\check{\text{z}} = \text{j} = \text{j}$. La distinció entre **h**, **d** i **g** oclusives i les fricatives corresponents — que en quasi tots els parlars catalans, i en tots els notats fonèticament en aquestes pàgines, es regeix per regles mecàniques, simples i sense excepcions — no ha estat indicada gràficament perquè no tenia interès per a cap dels treballs.

gua literària basada en tots els dialectes catalans i que pogués servir de natural expressió escrita a cada un d'ells ; llengua que, tot mantenint d'una manera integral les seves característiques distintives, es conjugué harmònicament amb les grans llengües modernes de cultura. Així també s'ha procurat que entre els col·laboradors de l'homenatge estiguin representats tots els dialectes catalans i les altres comunitats lingüístiques que més s'han interessat per la filologia catalana. Ho he aconseguit gairebé del tot, a desgrat dels entrebancs. La incomunicació imposada per les dues guerres explica l'absència de bons amics estrangers i el fet que, si al costat dels dos representants rossellonès i occidental hi ha una bella aportació valenciana, no hi figuri, en canvi, altra contribució balear que la notació dels dos fragments musicals del darrer article.

La garba reunida hauria pogut ésser força més voluminosa si no s'hagués observat un sever criteri restrictiu. Deixant a part dos o tres noms de grans amics del mestre, només s'han admès treballs de lingüística catalana ; i cada un d'aquests treballs és una aportació nova i important a les nostres recerques. Sense sortir del terreny lexical tindrem aplegats ací els únics vocabularis publicats fins avui de regions tan destacades com el Rosselló i el Pallars Occidental, l'únic del Maestrat publicat totalment, i els únics materials que posseïm del parlar dels moriscs i de la gent de mar de València ¹; una cosa semblant es podria dir d'altres aspectes de la investigació lingüística. D'acord amb el desig de l'homenatjat, no haurem tingut, doncs, una mera exhibició de simpaties sinó una obra de consulta de valor perdurable en aquests estudis.

¹ En aquests treballs lexicogràfics, i encara en alguns altres, el sotascrit es va creure en el cas de demanar aclariments i de proposar addicions suggerides per altres obres de l'autor respectiu. Però aquestes rectificacions solament va fer-les l'autor i no s'hi ha afegit res que ell no redactés personalment.

Quant a la data dels articles, molt pocs han estat escrits recentment; els altres ja figuraven en el recull dels 70 anys. Entre aquests, tres es redactaren l'any 1928, com s'ha indicat al final de cada un, amb destinació a l'homenatge que llavors preparava En Josep Maria de Casacuberta. És just que consti ací el nom d'aquest amic, que em va ajudar amb el seu consell valuós però s'ha vist impedit, per les circumstàncies, d'enviar el treball que preparava sobre les senyes dels pescadors en la costa catalana. Tampoc no pot mancar-hi el d'En R. Aramon i Serra, que m'ajudà amb la seva experiència en la fase preparatòria inicial i per les mateixes raons ha hagut de deixar inèdit el seu estudi d'un curiós testimoni del poeta Masdovelles sobre la llengua literària del seu temps. Imprimeixo ací els títols d'aquests treballs amb l'esperança de veure'ls aviat publicats, com també els que Pere Fouché i J. Massó i Torrents destinaven a l'obra.

Sense l'ajuda generosa de grans patricis nostres aquesta publicació hauria estat impossible. En nom dels amics de la cultura catalana faig constar ací la pregona gratitud de què s'han fet mereixedors.

Que el mestre estimat per a qui s'han escrit aquestes pàgines vulgui acceptar-les, en moments de prova, com un testimoni de la fe incommovible que ens inspira la seva obra, carreu solidíssim en què reposa tot l'edifici de la nostra Renaixença.

JOAN COROMINES